

Cuvânt înainte

Când din bugetul țării se alocă pentru cultură cifre năucitor de mici și se cheltuiesc miliarde pentru niște alegeri, de pildă, de care este nevoia doar ca viața noastră politică să pară mai trepidantă și tot felul de capete seci să-și afle rostul pe lume, destinul nostru cultural stă sub nori negri. Într-un asemenea moment (când avem și de recuperat cinci decenii de stat în întuneric și chinuți de tot felul de cenzuri și opresiuni), fiecare dintre noi trebuie să devină conștient că dacă nu ne luptăm acum, mai târziu va fi degeaba. Colegiimei de breaslă care au editat, în ultimii ani, revista "Teatrul azi" s-au luptat enorm pentru a-i asigura apariția. Au funcționat cu o vagă subvenție de la stat, au lucrat fără să aibă un fax, copiator sau calculator (în vreme ce tot felul de instituții de stat neculturale gem de logistică modernă) într-un sediu înghețat iarna, sufocant vara. N-au avut bani pentru deplasări când în țară există peste 40 de teatre, nu și-au putut plăti colaboratorii decât rar și cu sume modice.

Luni de zile nu și-au luat nici ei salariile (mizere, de altfel), căci depindeau de vânzarea revistei. Cred că nimeni nu-și închipuie că trei redactori, capabili în profesiunea lor, sunt în stare să vândă și produsul minții lor dacă nu pot angaja oameni care să se ocupe de distribuție. Au luptat pentru a împiedica dispariția acestei reviste, reprezentând memo-

ria teatrului nostru de-a lungul a 42 de ani, au luptat până au ostenit. Și "Teatrul azi" și-a încetat apariția la începutul acestui an. Ei erau conștienți de necesitatea revistei. În vremea aceasta, guvernele, care s-au succedat la cârma destinelor noastre, au dat bani mulți și prețioși pentru bodyguarzi ca să apere parlamentari somnolenți cu trecut de securiști sau prezent dubios. Guvernul și Parlamentul nu găsesc nici firimituri financiare ca să-și apere cultura. În timp ce toate revistele de cultură sunt în situații absolut dramatice, parlamentarii, fără jenă, și-au votat salarii astronomice, indemnizații de ședință, limuzine, telefoane mobile, case, vacanțe, reduceri în toate cele, călătorii în străinătate într-un număr incredibil și, în opulența lor sfidătoare, hotărâsc legi cât mai încurcate cu putință.

Acestea fiind spuse, să ne întoarcem la revista "Teatrul azi", pe care am preluat-o în ziua de 4 noiembrie în urma unui concurs fără concurent (se dădea a doua oară din lipsă de combatanți). Cititorii revistei sunt, sper, convinși de importanța unei publicații de specialitate și vor înțelege dorința mea de-a o face să revină în câmpul atenției lor, de aceea le și cer sprijinul moral. Revista va primi o minimă subvenție de la Ministerul Culturii, iar pentru completarea costurilor de apariție va fi nevoie de sponsori, de publicitate ș.a.m.d. Orice sprijin de acest fel va face lupta redacției mai ușoară, căci toată lumea înțelege că este vorba din nou de luptă pentru supraviețuire. Pentru primul număr am primit ajutorul colegilor de breaslă și al câtorva tineri teatrologi și filologi,

parteneri în munca viitoare. Le mulțumesc tuturor!

Ce ne propunem? În primul rând, o revistă de actualitate teatrală, cu reacții cât mai prompte la fenomen. Am dori, apoi, să fixăm în paginile revistei și ceva din ceea ce a fost și este teatrul românesc și cel din lume prin momentele sale de vârf și personalitățile sale de excepție. Un miez de teorie teatrală nu va lipsi din nici un număr. Am mai dori ca redacția noastră să fie un loc unde oamenii de teatru să-și dea întâlnire, unde să vină cu propuneri și să ne aducă articole. Paginile revistei vor fi deschise tuturor celor ce au de spus ceva util teatrului și oamenilor săi. Nu ne vom sfii să fim exigenți, să semnalăm anomaliiile sau imposturile care rănesc existența teatrului, nici să pornim polemici ori să răspundem când este cazul. Nu ne propunem un ton împăciuitoare, ci dimpotrivă. Dacă practicienii serioși ai scenei vor descoperi erori în munca noastră, dacă, uneori, entuziasmul sau intoleranța sau lipsa de experiență vor duce la nemulțumiri, așteptăm înțelegere și sfatul cel bun spre îndreptare.

Nu știu pentru câtă vreme tinerii mei colaboratori sau maturii critici, scriitori, oameni de teatru care ne vor onora cu semnătura lor, și cu mine vom putea duce lupta de supraviețuire; oricum ne propunem să o ducem fără reticențe, iar când vom obosi vom invita să preia altcineva ștafeta, doar revista să nu dispară. Până atunci, vă invităm să fiți mereu alături de noi și vă mulțumim dacă ne citiți.

Florica ICHIM